

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 34, 2018

Nummer 34, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9999](#) 15-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3107](#) 14-11-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9994](#) 13-11-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9759](#) 08-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3178](#) 07-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1931](#) 01-08-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6207](#) 28-06-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5365](#) 08-11-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5595](#) 02-11-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9364](#) 30-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9591](#) 17-04-2018

RECHTSPRAAK

Mailbericht GI met mededelingen over omgang. Schriftelijke aanwijzing? Zo niet, is moeder dan ontvankelijk in verzoek tot wijziging omgang? Hof vindt van niet, want geen relevante wijziging van omstandigheden.

Op 3 oktober 2017 heeft de rechtbank in een geschil over de omgang tussen de ouders beschikt dat de omgang onder regie van de GI zal plaatsvinden.

De GI heeft de moeder een e-mailbericht gezonden waarin de GI meedeelt dat voor de komende drie keer begeleide omgang op het kantoor van de GI gedurende een uur haalbaar wordt geacht met een frequentie van zes tot acht weken. De moeder heeft dit mailbericht opgevat als een schriftelijke aanwijzing en verzoekt om vervallenverklaring van deze mededeling. Daarnaast verzoekt zij om vaststelling van een uitgebreidere omgangsregeling met toepassing van artikel 1:262b BW.

Het hof gaat eerst na of de moeder in hoger beroep ontvankelijk is in het haar verzoeken.

Daartoe oordeelt het hof in de eerste plaats over het karakter van het mailbericht. Het hof is van oordeel dat de inhoud van het mailbericht van 24 januari 2018 niet kan worden opgevat als een schriftelijke aanwijzing zoals bedoeld in artikel 1:263 BW. Een dergelijke aanwijzing heeft ten doel de gewenste medewerking van een ouder (of een minderjarige, maar dat is in dit geval niet aan de orde) te bereiken aan de uitvoering van de ondertoezichtstelling wanneer die medewerking niet door overleg en overreding kan worden bereikt. Zo'n aanwijzing heeft dus een dwingend karakter. Dat karakter heeft dit bericht naar het oordeel van het hof niet. Het is een voorstel van de GI aan de moeder hoe de omgang kan worden ingevuld, en als zodanig een rechtstreeks voortvloeisel uit de beschikking van de rechtbank van 3 oktober 2017 waarbij aan de GI de regie over de omgang is gegeven. De moeder hoeft het voorstel van de GI niet te volgen, maar kan een ander voorstel doen. Dit mailbericht is dan ook een vorm van overleg en geen dwingende aanwijzing.

Voorts oordeelt het hof dat in het midden kan blijven of het verzoek van de moeder als een geschil in de zin van de geschillenregeling op grond van artikel 1:262b moet worden opgevat,

aangezien tegen een dergelijke beslissing geen hoger beroep openstaat. Ten slotte oordeelt het hof dat, als het gaat om een verzoek tot wijziging van de omgangsregeling zoals die bij de beschikking van 3 oktober 2017 is vastgesteld, het nodig is dat gebleken is van een wijziging van omstandigheden. Die is er evenwel niet, zoals de vader ook heeft opgemerkt. Conclusie is dan ook dat de moeder niet-ontvankelijk is in haar hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9999

Zaaknummer: 200.241.271/01

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding wegens illegale adoptie. Adoptiezoon vordert schadevergoeding van adoptieouders wegens niet nakomen van informatieverplichting jegens adoptiezoon over de illegale adoptie. Dat was, mede in het licht van het feit dat het ging om een illegale adoptie, onrechtmatig. Verklaring voor recht dat de juridische ouders onrechtmatig hebben gehandeld door geen of beperkt informatie te verstrekken. Toekenning van materiële en immateriële schadevergoeding.

Feiten

De juridische ouders hebben de adoptiezoon overhandigd gekregen door iemand van het kindertehuis die met de adoptiezoon kwam aanlopen, in São Paulo, Brazilië, via het portier van de auto waarin zij zaten. Zij hebben welbewust een geboorteakte laten opmaken waarop zij zelf als de biologische ouders van de adoptiezoon zijn vermeld en zij hebben, zo volgt uit hun eigen stellingen, ten tijde van hun verblijf in Brazilië, om de adoptiezoon op te halen en ook nadien, niet (actief) inlichtingen ingewonnen die konden leiden tot het achterhalen van de identiteit van de biologische moeder van de adoptiezoon. Zo hebben zij ook niet actief pogingen in het werk gesteld om zelf te weten te komen wie de biologische moeder was. Dit heeft de zoektocht van de adoptiezoon aanzienlijk bemoeilijkt. Indien de juiste gegevens van de adoptiezoon op zijn geboorteakte zouden zijn vermeld, in elk geval van zijn biologische moeder, dan zou de adoptiezoon direct gericht hebben kunnen zoeken naar de persoon die zijn biologische moeder is. Zijn zoektocht heeft zich allereerst gericht op de vraag wie zijn biologische moeder zou kunnen zijn. Dat is ook logisch omdat de adoptiezoon op dat moment nog geen verdenkingen koesterde omtrent de wijze waarop zijn adoptie tot stand is gekomen.

Oordeel

Het hof is van oordeel dat de rechtbank terecht vooropstelt dat ieder kind het recht heeft te weten van welke ouder het afstamt en het recht op identiteit, waaronder begrepen het recht te weten onder welke omstandigheden het kind ter wereld is gekomen. Uit het arrest van het

EHRM in de zaak *Gaskin tegen het Verenigd Koninkrijk* d.d. 7 juli 1989 vloeit voort dat er recht bestaat op de noodzakelijke informatie die nodig is om de kindertijd en de vroege ontwikkeling te begrijpen. Voorts is in uitspraken van het EHRM neergelegd dat eenieder in staat moet zijn om details van zijn of haar identiteit te achterhalen en dat de aanspraak op die informatie van belang is voor de vorming van zijn of haar persoonlijkheid. Daaronder valt ook informatie die nodig is om de waarheid betreffende belangrijke aspecten van die identiteit, waaronder de identiteit van zijn of haar ouders, te achterhalen. Dit betekent dat het niet alleen gaat om een verplichting tot het verstrekken van informatie die kan leiden tot het weten wie de biologische moeder is/de biologische ouders zijn. Het recht op informatie valt onder het bereik van artikel 8 EVRM dat horizontale werking heeft. Ten onrechte beperken de juridische ouders de informatievoorziening tot informatie die kan leiden tot het opsporen van de biologische moeder van de adoptiezoon.

Omdat het om een illegale adoptie ging rustte op de juridische ouders een verplichting om uit eigen beweging alle informatie te verstrekken die hen bekend was, ook informatie die de adoptiezoon mogelijk nodig kon hebben om meer over de omstandigheden rond zijn geboorte en adoptie te weten te komen. Dat de juridische ouders mogelijk zelf niet bij een illegaal adoptienetwerk waren betrokken, en/of zij zelf niet hebben hoeven betalen voor de adoptie van de adoptiezoon, maakt nog niet dat de informatie waarover zij beschikten, voor de adoptiezoon niet waardevol zou zijn, om zijn geboorte en adoptie in een kader te kunnen plaatsen. Juist door de omstandigheid dat de adoptie niet via de legale weg heeft plaatsgevonden, is het begrijpelijk en voorstelbaar dat de zoektocht zich niet alleen heeft beperkt tot het achterhalen van de biologische ouders/de biologische moeder, maar dat het kind, dat het aangaat, dan ook precies wil weten hoe de overdracht aan de juridische ouders heeft plaatsgevonden en wie daarbij waren betrokken. Dit is een aspect dat van belang is voor de ontwikkeling en identiteitsvorming. Het bewandelen van de illegale weg door de juridische ouders heeft meer vragen opgeroepen dan puur naar de identiteit van zijn biologische moeder. De adoptiezoon kon met de hen beschikbare informatie ook verder komen dan de juridische ouders wellicht zelf konden bevroeden, om uit te zoeken welke schakels er bij zijn geboorte en adoptie waren betrokken. Dat de adoptiezoon deze informatie wilde hebben was kenbaar voor de juridische ouders. Onbetwist is dat de adoptiezoon voortdurend en bij herhaling hierover vragen heeft gesteld. Het hof is van oordeel dat deze informatie dan ook behoort tot de informatie die de juridische ouders de adoptiezoon uit eigen beweging behoorden en behoren te verstrekken.

De juridische ouders beschikten al jaren over een map met informatie die voor de adoptiezoon waardevol kon zijn om de omstandigheden rond zijn geboorte en illegale adoptie te duiden en te begrijpen. Zo bevonden zich in de map een brief van de Raad voor de Kinderbescherming,

waaruit bleek dat een onderzoek heeft gelopen naar de juridische ouders en een schrijven van het ministerie van Justitie van 26 juli 1982, waaruit bleek dat Justitie een onderzoek was gestart naar illegale adopties. Verder bevond zich daarin een oproep om door de politie te worden gehoord vanwege verdenking van een strafbaar feit, te weten verduistering van staat. Ook bevonden zich in de map krantenknipsels over illegale adoptiepraktijken in Brazilië waarin het kindertehuis wordt genoemd waar de adoptiezoon heeft verbleven en van welk tehuis een medewerkster de adoptiezoon heeft overgedragen aan de juridische ouders. In de map lag verder een kwitantie voor een gift die de juridische ouders aan dit kindertehuis hebben gedaan en waarop het toenmalige adres van dit kindertehuis was vermeld.

Deze map is eerst in 2017 aan de adoptiezoon verstrekt, dit terwijl deze map toen reeds lang in het bezit van de juridische ouders is geweest en deze map in elk geval al was samengesteld op het moment dat de adoptiezoon de zoektocht naar zijn biologische moeder startte. De juridische ouders hebben deze map zelf samengesteld.

Het hof komt op grond van wat hiervoor is overwogen tot het oordeel dat de juridische ouders, door informatie achter te houden dan wel niet uit eigen beweging aan de adoptiezoon te verschaffen, onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld. Ingevolge artikel 3:302 BW kan de rechter op vordering van een bij een rechtsverhouding onmiddellijk betrokken persoon een verklaring van (ook wel: voor) recht uitspreken. Het hof zal deze dan ook uitspreken.

Het hof kent aan de zoon materiële en immateriële schadevergoeding toe.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3107

Zaaknummer: 200.227.209/01

Rechters: E.A. Mink, J.M. van Baardewijk en J. Zwagemaker

Advocaten: L.M. Komp en K. Zeylmaker

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Is het gedrag van de vrouw zo grievend geweest dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van de man een bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw te verlangen? Hof vindt van niet. Geen vaststelling van alimentatie, want geen behoefte.

Grievend gedrag

De man is van mening dat de vrouw de grenzen van het betamelijke heeft overschreden, althans dat de gedragingen van de vrouw zodanig grievend zijn geweest dat zij daarmee het recht op partneralimentatie heeft verspeeld. De man stelt dat de vrouw hem na het verbreken van de relatie is blijven benaderen en stalken, middels honderden berichten via e-mail en WhatsApp en meer dan 120 naaktfoto's. Daarnaast heeft de vrouw volgens hem vernielingen aangericht in zijn woning – waar de vrouw voor is veroordeeld – en heeft zij hem in elkaar laten slaan. Tevens heeft de vrouw vele discriminerende opmerkingen gemaakt per e-mail en WhatsApp over de huidige partner van de man, waarvan de man en de huidige partner aangifte hebben gedaan. Het hof is van oordeel dat hetgeen de man heeft aangevoerd weliswaar door hem als grievend zal zijn ervaren, maar onvoldoende is om tot de conclusie te leiden dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de vrouw van de man een bijdrage in haar levensonderhoud verlangt.

Behoeftigheid

De rechtbank heeft geoordeeld dat aan de hand van de stukken niet geconcludeerd kon worden dat de vrouw niet in staat is haar verdien capaciteit (volledig) te benutten en dat de vrouw haar behoefte onvoldoende had onderbouwd. De rechtbank heeft het verzoek van de vrouw om partneralimentatie vast te stellen om die reden afgewezen. De advocaat van de vrouw heeft ter zitting van het hof gesteld dat de vrouw sinds 16 maart 2018 weer onder behandeling is van een GZ-psycholoog. Dit is echter op zichzelf onvoldoende om te concluderen dat de vrouw niet in staat is om betaalde arbeid te verrichten. Daarnaast heeft de vrouw een overzicht overgelegd van door haar verrichte sollicitaties. Hiermee heeft zij echter

onvoldoende aangetoond actief op zoek te zijn naar een betaalde baan. Het overzicht zonder de hierbij horende brieven en afwijzingen acht het hof hiertoe onvoldoende. Bovendien valt op dat de functies waar de vrouw op solliciteert niet aansluiten bij de werkervaring die de vrouw heeft. Zo solliciteert zij bijvoorbeeld niet op functies in de thuiszorg en/of schoonmaak. Nu de vrouw ook niet ter zitting van het hof is verschenen, zijn de vragen die het hof heeft over haar mogelijkheden om haar verdien capaciteit volledig te benutten en haar sollicitatiepogingen onbeantwoord gebleven. Mede gelet op de gemotiveerde betwisting door de man had het op de weg van de vrouw gelegen om duidelijkheid te geven over haar pogingen om inkomsten te verwerven en de door haar gestelde behoefte aan een bijdrage van de man in de kosten van haar levensonderhoud te voorzien van een genoegzame onderbouwing. Het hof is gelet op het vorenstaande van oordeel dat de vrouw onvoldoende heeft onderbouwd dat zij niet in staat is om haar verdien capaciteit volledig te benutten. De vrouw heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat zij behoefte heeft aan een bijdrage van de man in de kosten van haar levensonderhoud. Het hof zal de bestreden beschikking daarom bekrachtigen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9994

Zaaknummer: 200.235.286/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Verzoek afgewezen wegens zo grievend gedrag dat partneralimentatie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn.

Partijen zijn in 2012 gescheiden. De man verzoekt om partneralimentatie van € 5.000 per maand per 1 mei 2018. De vrouw concludeert tot afwijzing van het verzoek met het verzoek tot veroordeling van de man in de werkelijke kosten van de procedure.

De vrouw verweert zicht tegen het verzoek van de man. Zij stelt zich, kort gezegd, op het standpunt dat de man zich zo grievend tegenover haar heeft gedragen dat van haar in redelijkheid niet kan worden verwacht dat zij bijdraagt in zijn levensonderhoud. Het handelen van de man sinds het uiteengaan van partijen in juli 2011 is er volgens de vrouw op gericht haar te beschadigen en te benadelen. De man heeft dit betwist.

De vrouw legt aan haar stelling onder meer ten grondslag dat de man haar heeft mishandeld. Volgens de man is slechts sprake geweest van een (enkele) duw. De rechtbank overweegt dat het vonnis van de politierechter van 6 januari 2012 dwingend bewijs oplevert dat de man de vrouw op 2 juli 2011 meermaals heeft mishandeld (artikel 161 jo. 284 lid 1 Rv). De man levert geen tegenbewijs, waardoor dit in onderhavige procedure eveneens vast komt te staan.

Door de vrouw is verder aangevoerd dat de man op 24 september 2014 conservatoir beslag heeft doen leggen op de in de woning van de partner van de vrouw aanwezige inboedel met het doel haar en haar partner te beschadigen. Door de man is niet betwist dat hij het verlov tot het leggen van conservatoir beslag heeft verkregen op grond van een onjuiste voorstelling van zaken en dat hij na het leggen van het conservatoir beslag geen hoofdvordering heeft ingesteld, zodat ook dit – als niet weersproken – komt vast te staan.

De man heeft evenmin betwist dat hij de vrouw valselijk heeft beschuldigd van financiële malversaties en fraude bij een opdrachtgever, externe relaties en de vereffenaar van de besloten vennootschap van partijen met het doel de vrouw in een kwaad daglicht te stellen en te bewerkstelligen dat zij geen werk in de financiële wereld zou verkrijgen. Als niet weersproken staat tevens vast dat de man – met het oog op tussen partijen lopende

procedures – een overeenkomst van aandelenoverdracht en een arbeidsovereenkomst heeft vervalst.

Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank als volgt. Duidelijk is dat partijen al jarenlang in een (juridische) strijd zijn verwickeld rondom de afwikkeling van de echtscheiding en de vereffening van de besloten vennootschap van partijen, waarbij de emoties aan weerszijden hoog oplopen. De gedragingen van de man – dat wil zeggen de mishandeling, het conservatoir beslag, de aan derden geuite beschuldigingen en de vervalste documenten – gaan echter verder dan binnen de context van de tussen partijen gevoerde (echtscheidings)strijd toelaatbaar kan worden geacht. Daarbij acht de rechtbank ook relevant dat voor een aantal van die gedragingen geldt dat sprake was van enig tijdsverloop sinds het uiteengaan van partijen. Het is de optelsom van voormelde gedragingen die maakt dat de rechtbank van oordeel is dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is van de vrouw te verlangen dat zij een bijdrage levert in de kosten van levensonderhoud van de man. De overige gestelde gedragingen en het daartegen gevoerde verweer behoeven dan geen verdere bespreking. Het verzoek van de man tot het vaststellen van een door de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud zal om die reden worden afgewezen.

De rechtbank ziet geen aanleiding de man te veroordelen in de werkelijke kosten van de procedure en compenseert de kosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5365

Zaaknummer: C/16/461987 / FA RK 18-3298

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie en afwikkeling huwelijkse voorwaarden met finaal verrekenbeding. Bij de bepaling van de behoefte van de vrouw wordt geen rekening gehouden met het bestaan van omvangrijke schulden. Partneralimentatie wordt zodanig bepaald dat de vrouw in het kader van de verrekening haar deel kan bijdragen in de aflossing van de schulden.

Partneralimentatie; behoefte en behoeftigheid

Het hof stelt het volgende voorop. De hoogte van behoefte van de vrouw is mede gerelateerd aan de welstand tijdens het huwelijk. Bij de bepaling van de hoogte van de behoefte dient rekening te worden gehouden met alle relevante omstandigheden. Dit betekent dat de rechter de inkomsten tijdens de laatste jaren van het huwelijk, alsmede het uitgavenpatroon in dezelfde periode in aanmerking kan nemen. Uit de stukken en hetgeen partijen hebben verklaard, is gebleken dat partijen de laatste jaren stelselmatig meer hebben uitgegeven dan hun situatie feitelijk toeliet en dat in die periode diverse hoge schulden, waaronder een rekening-courantschuld van € 223.063 en een schuld aan de vader van de man van € 145.500, zijn ontstaan. De vrouw is thans net als de man voor de helft draagplichtig voor deze schulden. In het licht van deze bijzondere omstandigheden en vanwege het feit dat het partijen niet is gelukt om een regeling te treffen over de wijze waarop moet worden afbetaald op de schulden, is het hof van oordeel dat de hoogte van de behoefte van de vrouw de hoogte van de partneralimentatie, voor zover de vrouw een bijdrage van € 3.040 bruto per maand heeft verzocht, niet kan beperken. De eerste grief van de man faalt derhalve. Hij dient naar draagkracht op grond van al zijn financiële middelen bij te dragen in de kosten van de vrouw, zodat beiden partijen, zoals hiervoor reeds is overwogen, zo veel mogelijk kunnen afbetalen op de schulden.

Middels een jusvergelijking zal het hof wel beoordelen of de vrouw niet in een voordeligere positie dan de man komt te verkeren en indien nodig de bijdrage beperken tot een bedrag zodat beiden in een gelijke financiële situatie komen te verkeren.

De man stelt dat de vrouw zich meer inkomsten kan verwerven. Het hof overweegt als volgt.

Uit de door de vrouw overgelegde stukken blijkt dat zij sinds 1 december 2017 twee dagen per week werkzaam is tegen een salaris van € 1.059 bruto per maand. Gedurende het huwelijk had de vrouw uitsluitend geringe inkomsten uit haar onderneming. Deze bedroegen voorheen circa € 120 per maand. Ten opzichte van de situatie ten tijde van het huwelijk van partijen heeft de vrouw haar inkomenspositie derhalve inmiddels aanzienlijk verbeterd. Hiervoor is reeds door het hof overwogen dat van de vrouw wordt verwacht dat zij zich zo veel mogelijk inspant om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, maar ook voor wat betreft de behoefte van de vrouw acht het hof het redelijk gelet op de huwelijksgelateerde achterstand van de vrouw op de arbeidsmarkt, om voorlopig van haar huidige inkomen uit te gaan. De tweede grief van de man faalt daarom eveneens. Op langere termijn kan van de vrouw wel een uitbreiding van haar werkzaamheden dan wel hogere resultaten uit haar onderneming worden verlangd, mede gelet op haar draagplicht voor de schulden van partijen, maar daarvoor is het op dit moment nog te vroeg. In verband daarmee faalt naar het oordeel van het hof ook de vierde grief van de man, inhoudende dat hij van mening is dat de wettelijke periode waarin hij partneralimentatiebijdrage verschuldigd is, dient te worden beperkt, omdat hij van mening is dat de vrouw binnen twee jaar geacht kan worden in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Vooralsnog is het hof evenals de rechtbank van oordeel dat het redelijk is dat de man naar draagkracht bijdraagt in de huwelijksgelateerde behoefte van de vrouw.

Op grond van de draagkracht van de man (exclusief de schulden) is hij in staat om de gevraagde bijdrage van € 3.040 bruto per maand te voldoen.

Afwikkeling huwelijkse voorwaarden; finaal verrekenbeding

Gebleken is dat aan de zijde van de man na vaststelling van de omvang van de verrekenvordering een aanzienlijk negatief privévermogen resteert. Uit de stellingen van de vrouw kan het hof niet afleiden dat zij een beroep doet op lid 7 en 8 b) van artikel 12 van de huwelijkse voorwaarden, inhoudende dat partijen in geval van gewichtige redenen een redelijke betalingsregeling kunnen treffen en dat geen verrekening plaatsvindt indien bijzondere omstandigheden zich hiertegen verzetten. De vrouw doet een beroep op de eisen van redelijkheid en billijkheid op grond van het bepaalde in artikel 6:248 BW. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, is het hof van oordeel dat onverkorte toepassing van het finaal verrekenbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is. Op grond van vaste jurisprudentie kan slechts in zeer bijzondere omstandigheden worden afgeweken van hetgeen partijen in hun huwelijkse voorwaarden zijn overeengekomen. In hetgeen de vrouw heeft aangevoerd, ziet het hof geen aanleiding om te oordelen dat

onverkorte handhaving van het tussen partijen overeengekomen finaal verrekenbeding onaanvaardbaar is en dat de omstandigheden van het geval nopen tot een aanpassing van de krachtens overeenkomst van huwelijkse voorwaarden tussen partijen geldende regels. Met name omdat gebleken is dat partijen gedurende hun huwelijk stelselmatig meer hebben besteed dan hun financiële situatie toeliet. De schulden van partijen zijn met name ontstaan door de uitgaven die partijen gezamenlijk ten behoeve van het voeren van de huishouding hebben gedaan. Het hof zal het (negatieve) vermogen van partijen alsnog bij helfte verdelen. Dat komt erop neer dat de vrouw aan de man dient te betalen een bedrag van iets meer dan € 96.000, zijnde de helft van het negatieve privévermogen van de man.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9759

Zaaknummer: 200.235.926

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; pensioenverevening; onvoldoende reserves in de bv van de man om afstorting mogelijk te maken; tekort evenredig verdelen over het pensioen van beide partners. Verzoek om de vrouw te verplichten mee te werken aan omzetting van opgebouwde pensioenrechten in eigen beheer in een oudedagsvoorziening is een nevenvoorziening als bedoeld in artikel 827 lid 1 onder f Rv. Geen verzoek van eenvoudige aard.

Het hof bepaalt de partneralimentatie en de vergoedingsrechten jegens de vrouw die de man toekomen, omdat hij aflossingen heeft gedaan op de hypotheek. Voorts overweegt het hof het volgende over de pensioenverevening en over een nevenverzoek ex artikel 827 lid 1 onder f Rv in verband met de fiscale omzetting van het pensioen in eigen beheer.

Pensioenverevening

Partijen zijn in artikel 7 van hun huwelijkse voorwaarden overeengekomen dat zij de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding zullen toepassen. Dit brengt mee dat het door de man in eigen beheer opgebouwde pensioen zal moeten worden verevend. Het hof stelt voorop dat dit alleen geldt voor de aanspraak die ten tijde van het huwelijk is opgebouwd. Het hof is voorts van oordeel dat de verevening op basis van de commerciële waarde moet plaatsvinden, waarbij de heersende marktrente tot uitgangspunt wordt genomen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat indien een vennootschap een pensioentoezegging doet, zij zorg dient te dragen dat zij deze te zijner tijd kan nakomen. Indien en voor zover de opbouw van het pensioen in eigen beheer plaatsvindt, dient zij daarom in beginsel over voldoende kapitaal daartoe te beschikken (in de vorm van een voorziening of van eigen vermogen). In verband met de bepaling van artikel 3.29 Wet inkomstenbelasting 2001 kan de fiscale pensioenreserve in dit verband onvoldoende zijn. Daarvan is in de onderhavige situatie sprake. De totale commerciële waarde van de pensioenaanspraak die is opgebouwd tijdens het huwelijk bedraagt volgens opgave van de man € 125.160 per 1 maart 2018. De vrouw wenst dat haar pensioenaanspraak extern wordt afgestort. Het hof overweegt ten aanzien van de afstortingsverplichting dat afstorting alleen mogelijk is, indien sprake is van voldoende

reserves in de bv en dat dit in de onderhavige zaak niet het geval is. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat, ook indien sprake is van een afstortingsplicht, het wettelijke uitgangspunt dat echtgenoten in gelijke mate aanspraak kunnen maken op het opgebouwde pensioen, onverkort van toepassing is. De afstorting dient zodanig plaats te vinden dat de aanspraken van partijen op het pensioen in beginsel in dezelfde mate zijn verzekerd, althans dat dit laatste zo veel mogelijk het geval is. Een tekort moet derhalve worden verdeeld over de pensioenen van de beide partners. Het hof acht tot slot benoeming van een deskundige niet nodig, nu de man berekeningen in het geding heeft gebracht, welke de vrouw inhoudelijk vervolgens in het geheel niet heeft betwist. Het hof gaat ervan uit dat partijen op grond van dit alles zelf in staat zijn tot afwikkeling van de pensioenkwestie.

Omzetting pensioen in oudedagsvoorziening

De man heeft ten aanzien van de afwikkeling van de verevening van het pensioen in eigen beheer in incidenteel beroep nog aangevoerd dat de vrouw, om eventuele fiscale problematiek te voorkomen, in redelijkheid verplicht kan worden haar medewerking te verlenen aan het fiscaal gefaciliteerd omzetten van de opgebouwde pensioenrechten in eigen beheer in een oudedagsvoorziening (hierna: ODV) of haar medewerking te verlenen aan afkoop van die pensioenrechten. De vrouw heeft dan recht op een ODV ter waarde van € 15.217 dan wel een (bruto)afkoopbedrag van € 15.217. De vrouw geeft aan geen inhoudelijk standpunt te kunnen innemen op dit punt, omdat de man nog niet de benodigde producties heeft overgelegd.

Het hof is op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van oordeel dat het verzoek van de man geen nevenvoorziening is als bedoeld in artikel 827 lid 1 onder f Rv. Het hof overweegt hiertoe dat het verzoek van de man niet van eenvoudige aard is, zodat het de procedure aanzienlijk kan ophouden. Het hof zal het verzoek van de man dan ook afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3178

Zaaknummer: 200.232.066/01 en 200.232.068/01

RECHTSPRAAK

Verzoek GI tot vervangende toestemming tot pedagogische begeleiding in het kader van een ondertoezichtstelling. De kinderrechter oordeelt dat pedagogische begeleiding geen medische behandeling in de zin van de WGBO is waarvoor vervangende toestemming gegeven kan worden. Ten overvloede overweegt de kinderrechter dat vervangende toestemming ook niet vereist is.

De GI heeft verzocht haar op grond van artikel 1:265h BW vervangende toestemming te verlenen voor een noodzakelijke medische behandeling van de minderjarige. Deze medische behandeling betreft de inzet van een intensieve specialistische gezinsbehandeling bij het pleeggezin thuis. De behandeling wordt uitgevoerd door orthopedagogen en is noodzakelijk om de plaatsing van de minderjarige in het pleeggezin te stabiliseren en te continueren.

De kinderrechter overweegt dat wanneer een minderjarige medisch moet worden onderzocht of medische behandeling behoeft of wanneer hij moet worden opgenomen in een ziekenhuis, in beginsel de WGBO van toepassing is. De WGBO (artikel 7:446 tot en met 7:468 BW) bevat bepalingen omtrent de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Op grond van artikel 7:446 lid 2 BW wordt onder handelingen op het gebied van de geneeskunst (een medische behandeling) verstaan:

- a. alle verrichtingen – het onderzoeken en het geven van raad daaronder begrepen – rechtstreeks betrekking hebbende op een persoon en ertoe strekkende hem van een ziekte te genezen, hem voor het ontstaan van een ziekte te behoeden of zijn gezondheidstoestand te beoordelen, dan wel deze verloskundige bijstand te verlenen;
- b. andere dan de onder a bedoelde handelingen, rechtstreeks betrekking hebbende op een persoon, die worden verricht door een arts of tandarts in die hoedanigheid.

De kinderrechter is van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat de door de GI voorgestane behandeling kan worden aangemerkt als een medische behandeling in het kader van de WGBO. De door de GI voorgestane behandeling is gericht op gedragsverandering van de minderjarige, namelijk een afname van de woedeaanvallen. De behandeling is een hulpvorm

die wordt vormgegeven door orthopedagogen. De behandeling van de minderjarige start met observatiediagnostiek, life-coachen, video-feedback en psycho-educatie. Daarna vindt mogelijk diagnostisch onderzoek bij de minderjarige plaats, maar dat staat op dit moment nog niet vast. Mogelijk is er sprake van kindeigen problematiek, maar een andere mogelijkheid is dat de gedragsproblemen van de minderjarige worden veroorzaakt door instabiliteit in zijn leven. De kinderrechter overweegt dat de orthopedagogische behandeling van de minderjarige niet gericht is op een somatische of geestelijke aandoening. Pedagogiek en ook orthopedagogiek is opvoedkunde. Voorts staat vast dat een orthopedagoog geen medicus is. Een pedagogische behandeling valt dus niet onder de reikwijdte van het begrip 'medische behandeling'. Aangezien er naar het oordeel van de kinderrechter geen sprake is van een medische behandeling in het kader van de WGBO heeft de kinderrechter het verzoek van de GI om vervangende toestemming voor een medische behandeling als bedoeld in artikel 1:265h BW om deze reden afgewezen.

Ten overvloede merkt de kinderrechter op dat naar haar oordeel het ondergaan van de voorgestelde begeleiding om tot gedragsverandering van de minderjarige te komen in zijn belang zeer noodzakelijk is. Deze begeleiding is te kwalificeren als jeugdhulp in de zin van de jeugdwet. De GI kan hiervoor een bepaling jeugdhulp afgeven. Gelet op de lopende ondertoezichtstelling is instemming van ouders op grond van artikel 7.3.4 Jeugdwet niet noodzakelijk. De begeleiding kan dus zonder toestemming van ouders of de kinderrechter gestart worden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5595

Zaaknummer: C/16/469006 / JE RK 18-2032

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling door rechtbank uitgesproken op verzoek van de vader. De Raad voor de Kinderbescherming is van mening dat het verzoek moet worden afgewezen.

De vader heeft de ondertoezichtstelling van de minderjarige verzocht voor de duur van twaalf maanden. De Raad voor de Kinderbescherming (Raad) heeft ter zitting naar voren gebracht dat het verzoek moet worden afgewezen. De Raad doet op dit moment een beschermingsonderzoek in de procedure met betrekking tot gezag en omgang en wenst de resultaten van dit onderzoek eerst af te wachten.

De rechter wijst het verzoek van de vader toe en overweegt daartoe als volgt. Sinds februari 2015 is er geen contact meer geweest tussen de vader en de minderjarige, omdat de moeder elk contact afhoudt. De vader ontvangt ook geen informatie over de minderjarige, nu de moeder ook dat weigert. Met de vader is de kinderrechtster van oordeel dat een dergelijke situatie strijdig is met de belangen van de minderjarige. Deze omstandigheid vormt een bedreiging voor haar (identiteits)ontwikkeling en is in strijd met artikel 7 lid 1 IVRK waarin het belang om te weten van wie een kind afstamt, is geborgd. De minderjarige heeft het recht om beide ouders te leren kennen en daarmee een goede band op te bouwen. Daarnaast vormt de zorgelijke verstandhouding tussen de vader en moeder een bedreiging voor de ontwikkeling van de minderjarige. Uit de procedures bij het Gerechtshof Den Haag en de Rechtbank Rotterdam blijkt dat de moeder veelal niet verschijnt op rechtszittingen en de indruk wekt door haar proceshouding de procedures tussen de ouders rond de minderjarige te frustreren en te traineren. Bij uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 29 november 2017 is zelfs bepaald dat de moeder misbruik van het procesrecht maakt. Anderzijds is de vader vasthoudend in zijn wens het contact met de minderjarige te herstellen en het kan niet anders dan dat de minderjarige vroeg of laat geconfronteerd wordt met de gevolgen van deze strijd. Ten slotte zijn de zorgen rondom de minderjarige gelegen in de gesteldheid van de moeder. De door de raadsman van de vader overgelegde stukken, waarvan onweersproken is gesteld dat die door de moeder zijn opgesteld, geven een beeld van de moeder dat grote zorgen oproept. Wanneer hetgeen de moeder zelf in deze stukken aangeeft over haar gesteldheid klopt en ook thans nog aan de orde is, kan het niet anders of die gesteldheid heeft direct

gevolgen voor de ontwikkeling van de minderjarige, in de zin dat die ontwikkeling ernstig wordt bedreigd. Wanneer de moeder deze gesteldheid alleen zou voorwenden om zo de vader uit het leven van de minderjarige te houden, is dat eveneens een reden tot grote zorg over de ontwikkeling van de minderjarige.

Gezien de bovenstaande zorgen en gelet op de jonge leeftijd van de minderjarige, is de kinderrechter van oordeel dat het beschermingsonderzoek van de Raad niet hoeft te worden afgewacht om te kunnen vaststellen dat de ontwikkeling van de minderjarige ernstig wordt bedreigd. De kinderrechter heeft de minderjarige daarom onder toezicht gesteld voor een jaar.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9364

Zaaknummer: C/10/558163 / JE RK 18-2851

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van voormalige bewindvoerder voor kosten inning ontstane huurachterstand.

Verzoekers zijn bij beschikking van 11 juli 2012 onder bewind gesteld met benoeming van de thans voormalige bewindvoerder tot bewindvoerder. Bij beschikking van 28 april 2015 is de thans voormalige bewindvoerder per 1 mei 2015 ontslagen als bewindvoerder. Verzoekers in hoger beroep stellen de voormalige bewindvoerder aansprakelijk voor de geleden schade, omdat de voormalige bewindvoerder zou zijn tekortgeschoten in de uitoefening van haar taak als bewindvoerder en uit dien hoofde aansprakelijk is voor de daaruit voortvloeiende schade. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen.

Ten aanzien van de huurachterstand overweegt het hof als volgt. De verzoekers stellen dat de rechtbank ten onrechte heeft vastgesteld dat de klacht met betrekking tot de huurachterstand en bijkomende kosten naar behoren is afgehandeld door de voormalige bewindvoerder. De voormalige bewindvoerder stelt dat de in 2015 ontstane kosten door haar zijn voldaan, terwijl andere kosten in 2016 zijn ontstaan, toen zij geen bewindvoerder meer was. Begin 2015 is volgens de voormalige bewindvoerder verandering gekomen in de situatie, omdat de verhouding tussen de voormalige bewindvoerder en de verzoekers ernstig was verstoord. Bij brief van 23 februari 2015 heeft de voormalige bewindvoerder de kantonrechter dan ook verzocht om op korte termijn het bewind op te heffen dan wel een andere bewindvoerder te benoemen in verband met grove bejegening en dreigementen door verzoekers jegens medewerkers van de voormalige bewindvoerder. Zij heeft bij brief van 26 februari 2015 aan de verzoekers kenbaar gemaakt dat zij de werkzaamheden heeft beëindigd. Tot slot merkt de voormalige bewindvoerder op dat de verzoekers de huurverplichting zonder meer moeten voldoen en dat deze derhalve niet als schade kan worden aangemerkt.

Anders dan de kantonrechter is het hof van oordeel dat de voormalige bewindvoerder wel tekort is geschoten in de zorg van een goed bewindvoerder en dat haar dat kan worden toegerekend. Gedurende het bewind voert de bewindvoerder het beheer over de goederen van de rechthebbende, waaronder het betalen van de maandelijkse lasten. De voormalige bewindvoerder was derhalve gehouden zorg te dragen voor betaling van de huur over de maanden april, mei en juni 2015, waarbij aangenomen wordt dat de huur per de eerste van de

maand verschuldigd was. Het hof gaat voorbij aan het verweer van de voormalige bewindvoerder dat zij haar werkzaamheden daarvoor, in februari 2015, had neergelegd vanwege grove bejegening en dreigementen van haar medewerkers. Naar het oordeel van het hof was de voormalige bewindvoerder niet gerechtigd haar taak te beëindigen en had zij het beheer van de goederen gedurende het bewind niet aan verzoekers zelf mogen overlaten. Zij was immers benoemd door de kantonrechter en kon op grond van artikel 1:448 BW alleen door de kantonrechter uit haar taak worden ontheven. Indien zij zich door de bejegening van verzoekers belemmerd voelde in de uitoefening van haar taak, stonden haar andere middelen ten dienste, zoals bijvoorbeeld een gesprek bij de kantonrechter en/of een verzoek tot een voorlopige voorziening. Voor een abrupte beëindiging van de werkzaamheden bestaat geen wettelijke grondslag en het hof acht dit ook strijdig met het doel van het bewind, te weten het bieden van bescherming aan meerderjarigen die ten gevolge van hun lichamelijke of geestelijke toestand niet in staat zijn zelfstandig hun vermogensrechtelijke belangen te behartigen. De voormalige bewindvoerder is daarom aansprakelijk voor de schade die voortvloeit uit het ontstaan van de huurachterstand, te weten incassokosten en de wettelijke rente daarover.

Tan aanzien van de overige opgevoerde schadeposten wijst het hof de aansprakelijkheid van de voormalige bewindvoerder af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1931

Zaaknummer: 200.219.915/01

Rechters: E.A. Mink, J.M. van Baardewijk en E.C. Punselie

Advocaten: A.J. Badenbroek-de Graaf en H.J. Delhaas

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Geen verblekende behoefte. Geen limitering. Wel toerekening verdien capaciteit.

In een eerdere beschikking had het hof geoordeeld dat de vrouw haar behoefte onvoldoende had gemotiveerd en om die reden de partneralimentatie op nihil gesteld. De vrouw heeft vervolgens in een nieuwe procedure alsnog haar behoefte gemotiveerd en gevraagd de beschikking van het hof te vernietigen wegens het uitgaan van onvolledige of onjuiste gegevens. Dat heeft de rechtbank gedaan. De vrouw is niettemin in hoger beroep gegaan van de beschikking van de rechtbank.

Het gaat om de partneralimentatie vanaf 11 juli 2014. De vrouw heeft een eenmanszaak vanaf 2010. Uit de stukken blijkt dat zij een resultaat heeft behaald van € 4.655 (2010), € 6.277 (2011), € 5.041 (2012), € 7.545 (2013), € 13.474 (2014). De boekhouder van de vrouw heeft verklaard dat hij verwacht dat de omzet van de vrouw in de toekomst alleen maar verder zal stijgen, nu de vrouw een goede naam heeft opgebouwd, een nieuwe opleiding heeft afgerond en inmiddels ook een nieuw netwerk buiten Friesland heeft.

Het hof rekent de vrouw verdien capaciteit toe vanaf 2014. Daartoe overweegt het hof als volgt. Vast staat dat partijen in november 2011 uit elkaar zijn gegaan. Vanaf dat moment wist de vrouw, althans behoorde zij te weten dat zij op enig moment in de kosten van haar eigen levensonderhoud zou moeten gaan voorzien en dat op haar daarvoor een inspanningsverplichting rustte. Het hof is van oordeel dat het voor de vrouw, gelet op de resultaten van haar onderneming over de jaren 2010-2014, in elk geval in juli 2014 duidelijk had moeten zijn dat zij met haar onderneming structureel te weinig inkomsten genereerde om in de kosten van haar levensonderhoud te kunnen voorzien, bijvoorbeeld door een betrekking in loondienst te zoeken. De vrouw heeft onvoldoende onderbouwd dat zij deze inspanningen heeft verricht. Weliswaar zou zij hebben gesolliciteerd, maar zij heeft daartoe geen stukken overgelegd. Het hof rekent de vrouw verdien capaciteit toe van € 1.200 per maand netto in 2014, € 1.350 in 2015 en € 1.500 in 2016. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de werkervaring van de vrouw beperkt is, dat haar verdien capaciteit door de rolverdeling tijdens het huwelijk negatief is beïnvloed, maar ook dat zij in 2011 de leeftijd van 42 jaar had en dat de zorg voor de thans jongmeerderjarige steeds minder vergde. Alles in aanmerking genomen,

wordt hiermee zowel recht gedaan aan de huidige positie van de vrouw op de arbeidsmarkt alsook aan haar inspanningsplicht om haar verdien capaciteit optimaal te benutten. In dit licht wordt de partneralimentatie opnieuw vastgesteld.

Het beroep van de man op verbleking van de behoefte wordt, gelet op de HR 8 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:313 afgewezen. Eveneens wordt het beroep van de man op limitering als onvoldoende gemotiveerd, gelet op de zware motiveringseisen die hiervoor gelden, afgewezen.

De man heeft vanaf juli 2014 tot mei 2016 nog partneralimentatie betaald. Toen is hij gestopt. De beslissing van het hof leidt ertoe dat de man over de voorbij periode nog iets meer dan € 13.000 aan de vrouw moet betalen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6207

Zaaknummer: 200.236.194/01

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Verzoek tot limitering van alimentatie toegewezen.

De vrouw verzoekt in de tussen partijen aanhangige echtscheidingsprocedure als nevenvoorziening de partnerbijdrage te limiteren door een verzoek tot vaststelling van een termijn te doen als bedoeld in artikel 1:157 lid 3 BW. Zij verzoekt de partnerbijdrage in duur te beperken tot twee jaren. De man heeft dit verzoek onvoldoende gemotiveerd betwist. De rechtbank neemt voorts in aanmerking de omstandigheid dat de man tijdens het huwelijk in ieder geval zes dagen per week werkte en zelf de keuze heeft gemaakt om – na het uiteengaan van partijen – twee dagen per week niet te werken en voor de minderjarige te zorgen. De vrouw heeft onweersproken gesteld dat deze keuze voor rekening en risico van de man dient te komen. Daarbij geldt dat partijen gedeelde zorg hebben voor de minderjarige zodat zij in die zin een gelijke uitgangspositie hebben. Voorts wordt groot gewicht toegekend aan de stellingen van de man inhoudende dat de onderneming zeker geen ‘dood paard’ is, dat de man ondanks de tegenvallende resultaten heeft geïnvesteerd in de onderneming en als enige reden voor de slechte cijfers de echtscheiding noemt. Omdat het twee jaren geleden is dat partijen feitelijk uit elkaar zijn gegaan, wordt van de man verwacht dat hij conform zijn eigen toezeggingen ter zitting op termijn weer volledig in het eigen levensonderhoud kan gaan voorzien. Alle omstandigheden in aanmerking nemende mag van de man verwacht worden dat hij na twee jaren geheel in zijn eigen behoefte kan voorzien. De rechtbank zal voor die duur de alimentatie vaststellen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9591

Zaaknummer: C/10/529367 / FA RK 17-5112 en C/10/536758 / FA RK 17-8444